

PROTOCOL OMGAAN MET KINDEREN

Voor ouders is het heel belangrijk om te weten hoe de leidsters met de kinderen omgaan, ofwel welke normen en waarden er gelden.

Het kind staat centraal

Het uitgangspunt is dat alle kinderen met respect behandeld moeten worden. De slogan die alles omvat is: het kind staat centraal. Wij zijn er op toegespitst om het voor het kind een zo leuk mogelijke dag te laten zijn. Niet de leidster, niet de ouder maar het kind staat centraal. Bij alle situaties wordt gekeken naar het belang van het kind. Uiteraard zullen wij proberen om op verzoeken van ouders in te gaan, maar het kan dus voorkomen dat het in het belang van het kind is om anders te handelen dan de ouder gevraagd heeft. Natuurlijk zal hierover altijd eerst overleg met de ouders plaatsvinden.

Enkele voorbeelden:

- Isabel (1,5 jaar) is verkouden en de ouders geven aan dat ze liever niet hebben dat ze buiten speelt. De leidsters zal dan meteen aan de ouders aangeven dat wij van mening zijn dat kinderen die "alleen maar" verkouden zijn best naar buiten kunnen. We zullen wel proberen om Isabel die dag binnen te houden, om aan het verzoek van de ouders gehoor te geven. Er kunnen afspraken gemaakt worden over wat er gebeurd wanneer het niet lukt om Isabel binnen te houden.

Na het fruit eten gaan alle kinderen buiten spelen en Isabel is verdrietig omdat ze ook naar buiten wil. Ze staat voor het raam naar de andere kinderen te kijken. De leidster probeert op alle mogelijke manieren om Isabel af te leiden door het aanbieden van andere activiteiten. Wanneer dit niet lukt en Isabel alleen maar verdrietig is omdat ze zo graag buiten wil spelen, zal de leidster handelen zoals ze die morgen met de ouders besproken heeft.

Als je ervan uit gaat dat het kind centraal staat, laat je haar buiten spelen. Een verkoudheid is niet zo ernstig, dat de gezondheid door buiten spelen in gevaar komt, integendeel. De ouder kan er op dit moment voor kiezen om het kind toch naar buiten te laten gaan, of om het kind op te komen halen.

- Daan geeft aan dat hij graag nog even zou willen verven. Het is 18:15 en de leidster heeft voor dat laatste kwartiertje eigenlijk geen zin om nog van alles overhoop te halen om te gaan verven. De leidster zal zeggen tegen Daan; natuurlijk mag je nog even verven. De behoefte van het kind staat dus voorop.

- De moeder van Lucas (3) vraagt of de leidsters hem niet op bed willen leggen omdat hij 's avonds niet wil gaan slapen. De leidster zal aangeven dat we zullen proberen om hem wakker te houden maar dat wanneer hij het niet trekt we hem toch even zullen moeten laten slapen.

Rond 15.00 uur is Lucas zo moe, dat hij op de bank in slaap valt. De leidsters besluiten om hem een uur te laten slapen, zodat hij toch even heeft kunnen rusten.

In dit geval wordt het kind centraal gesteld: het is in het belang van het kind om hem te laten slapen. Hij houdt de dag anders niet vol en heeft het niet naar zijn zin.

Positief communiceren

De kinderen worden zo veel mogelijk op een positieve manier benaderd. We willen dat elk kind in de groep zich prettig voelt, het welbevinden van het kind staat centraal. We willen dat elk kind positieve aandacht krijgt. Dat betekent dat de leidster elk kind ziet en aandacht heeft voor elk kind afzonderlijk. We vinden dat elk kind uniek is en zich in zijn eigen tempo mag ontwikkelen. Niet alle kinderen hoeven dus hetzelfde te kunnen, te doen of te maken. Het individuele kind mag zoveel mogelijk zelf bepalen en zelf kiezen wat het

Enkele voorbeelden:

- Mirte (2,5) moet aan tafel komen om met de groep fruit te eten. Ze wil niet aan tafel komen zitten omdat ze geen fruit wil maar alleen wil drinken. De leidster kan mopperen tegen haar en haar dwingen om aan tafel te komen zitten. Een positieve benadering is om Mirte te vertellen dat ze een beker sap krijgt als ze aan tafel komt zitten en dat ze dan geen fruit hoeft te eten. De leidster bereikt daarmee toch haar doel en Mirte is tevreden omdat zij een beker sap krijgt. Deze situatie is rustig en tot tevredenheid van beide partijen opgelost.
- Niet doen, dat mag je niet.... Hoe vaak zeggen we dat niet tegen een kind? Voordat een leidster iets dergelijks tegen een kind zegt, bekijkt ze eerst waarom een kind iets doet of niet doet. Daarna kan ze het omdraaien. Als Julie (2) bijvoorbeeld een flesje sap van de tafel pakt en daarmee wegloopt, kan de leidster zeggen: Julie, zet dat flesje eens terug, daar ben je veel te groot voor. Als de leidster goed kijkt, ziet ze dat Julie het flesje wilt pakken voor Tom, die in zijn kinderstoel zit te huilen en naar het flesje wijst. Hiermee is het mopperen tegen Julie dus niet terecht en onnodig.

Aandacht voor het individuele kind

Het is belangrijk om alle kinderen aandacht te geven. Normaal gesproken krijgt degene die het hardste roept of om de meeste aandacht vraagt, ook inderdaad de meeste aandacht. De leidster zijn zich ook bewust van het stille kind dat nooit vraagt en zijn eigen gang gaat in de groep. De leidster kan dit kind aandacht geven, door het kind naast de leidster aan tafel te plaatsen, bij het voorlezen op schoot te nemen etc. Aan tafel zit het drukste kind het verst van de leidster vandaan omdat dit kind toch voor zichzelf opkomt en vraagt naar het geen het wil hebben of weten.

Een andere manier is het werken met subgroepjes. Een leidster doet een activiteit met een klein groepje kinderen, waardoor de leidster alle kinderen aandacht kan geven. Dat kan een knutselactiviteit met de oudste kinderen zijn of spelen met de watertafel met de dreumesen maar ook tijdens de eetmomenten is de groep in 2 groepjes verdeeld. De leidsters hebben daardoor volledige aandacht voor de kinderen omdat ze elkaar niet af kunnen leiden.

Bevorderen van de zelfredzaamheid

De kinderen worden gestimuleerd om zelf dingen te doen, zoals het smeren van een boterham en het aandoen van schoenen. Kinderen die eraan toe zijn, mogen voor en na het slapen zelf hun kleren aan en uit doen en mogen zelf alles in en uit het mandje doen. De kinderen glunderen als ze dat voor elkaar krijgen! Belangrijk daarbij is dat het kind voldoende ruimte en tijd krijgt om het zelf te doen. Een kind heeft nou eenmaal meer tijd nodig dan een volwassene!

Omgaan met kinderen per leeftijdscategorie

Baby's (0-1 jaar)

Baby's hebben veel aandacht, liefde en verzorging nodig. De leidster die de baby's verzorgt, geeft de baby's zo veel mogelijk aandacht. Aandacht wordt gegeven tijdens het aan- en uitkleden, het geven van een fles of fruithapje of als de baby wakker is door de baby uit te

lokken door geluidjes te maken, speeltjes te laten rammelen etc. Baby's krijgen ALTIJD van de leidster een fles en hoeven niet zelf te drinken als er toevallig 2 baby's tegelijkertijd een fles nodig hebben. De leidster roept dan de hulp van een collega in, een voordeel van het werken met verticale groepen. In de wakkere periode van een baby wordt de baby zo veel mogelijk vrij gelaten om te spelen: liggend op een mat, bij de voelwand of in de box. De baby moet de ruimte krijgen om zich te kunnen ontwikkelen. De babyschommel kan een onrustige baby soms rustig maken en is prima, mits de baby niet te lang in de schommel zit. De baby's gaan mee naar buiten: in de zomer kunnen ze spelen in de speciale baby-buitenbox of in de kinderwagen/kinderstoel zitten en naar het spel van andere kinderen kijken. In de herfst/winter gaan we vaak wandelen en nemen we de baby's in een kinderwagen mee. De baby's slapen in principe in een ledikant, opgedekt met een laken en deken, en leren zelf in slaap te vallen. Dat is belangrijk om een goed slaapritme te ontwikkelen. Veel baby's, met name de baby's tussen 3 en 6 mnd) voelen graag begrenzing. Baby's kunnen daarom ook in een kinderwagen slapen, die in dat geval dienst doet als bed. In principe wordt er niet met kinderwagens "gewiebel" om een kind in te laten slapen, omdat de baby dan niet leert om zelf in slaap te vallen. De manier van slapen van baby's wordt door de leidsters met de ouders besproken. De ouders bepalen in principe hoe de leidsters daar mee omgaan. Niet ieder kind is tenslotte hetzelfde!

Dreumesen (1-2,5 jaar)

Kinderen in deze leeftijd zijn volop hun grenzen aan het zoeken en verleggen. Dreumesen vliegen als het ware van de ene ontwikkeling in de andere en moeten alles ontdekken. Ze gaan staan en lopen, leren praten, ontdekken dat ze zelf een persoon zijn en dat ze bepaalde dingen bereiken met verschillende vormen van gedrag en reacties. De kinderen krijgen ruimte om zich te ontwikkelen, letterlijk en figuurlijk. De leidsters geven de grenzen aan door ze duidelijk erop te wijzen. Deze benadering gebeurt ook op de basis van positief communiceren, zoals hierboven beschreven.

Enkele voorbeelden:

Sven (1,5 jaar) zit aan tafel tijdens de lunch. Hij heeft niet zo'n zin in zijn 2^e boterham en zit een beetje te spelen met zijn brood. Uiteindelijk gooit hij de stukjes 1 voor 1 op de grond. De leidster zorgt dat ze zijn aandacht heeft en vertelt hem kort en duidelijk dat hij niet mag spelen met eten en dus geen stukjes brood op de grond mag gooien. Ze vraagt hem of hij klaar is met eten en met een ja-knikje geeft hij aan dat dat het geval is. De leidster pakt het bordje weg.

Nora (bijna 2 jaar) duwt en slaat andere kinderen. Een veel voorkomende reden van dit gedrag is het feit dat het kind nog niet kan praten en dus niet weet hoe het duidelijk moet maken wat het wil. Als Nora weer een kind heeft geslagen, gaat de leidster op de hoogte van het kind en spreekt het 1 op 1 toe, dat ze niet mag slaan omdat het geslagen kind daar verdrietig van wordt. Ze geeft Nora extra aandacht en zorgt ervoor dat zij afleiding heeft en een nieuwe uitdaging vindt, zoals een andere speelhoek, een boek lezen of een leidster helpen.

Peuters (2,5-4 jaar)

Peuters zijn al heel zelfstandig. Het positief belonen van kinderen in deze leeftijd is heel belangrijk. Het stimuleert hun zelfvertrouwen en daarmee hun persoonlijke groei. Peuters voelen zich thuis bij Pebbels, ze komen er doorgaans al minstens 2,5 jaar! Ze kennen alle kinderen en leidsters. Het is belangrijk om peuters steeds uitdaging te blijven bieden, zeker als ze bijna 4 jaar zijn. Uitdaging kan gevonden worden in het aanbieden van spelletjes of knutselactiviteiten gericht op deze leeftijdscategorie. Peuters vinden het ook prachtig om leidsters te helpen: met schoonmaken, kleine kinderen helpen met het aandoen van jassen en schoenen, spullen naar de keuken brengen etc. Peuters bevinden zich ook in de zindelijkheidsfase. Vanaf ca. 1,5 jaar wordt

kinderen het potje aangeboden tijdens het gezamenlijke verschoonmoment. Zodra de ouders aangeven dat ze thuis met de zindelijkheidstraining bezig zijn, zorgen de leidsters ervoor dat de kinderen extra naar de wc/potje mogen. Bij Pebbels gebeuren vaker ongelukjes... de kinderen zijn zo druk aan het spelen, dat ze niet in de gaten hebben dat ze moeten plassen. Vaak hebben ze ook geen zin om uit hun spel te gaan om te gaan plassen.

Enkele voorbeelden:

De lunch is voorbij. Cas en Aniek ((3,5 jaar) zijn zelf al gaan plassen en zijn terug in de groepsruimte. 1 leidster gaat met de kinderen die naar bed gaan naar de commode om ze te verschonen en te verkleden. De andere leidster gaat opruimen. Cas en Aniek mogen helpen. Ze brengen het broodbeleg en de vieze bordjes naar de keuken. Daarna helpen ze met vegen en dweilen. De leidster besteedt meer tijd aan het opruimen en schoonmaken, maar doordat de kinderen helpen, biedt ze hen tegelijkertijd een leuke activiteit aan.

Nienke (bijna 3 jaar) heeft sinds een paar dagen thuis geen luier meer aan. Het gaat heel goed, ze plast netjes op het potje. Dit is de 1^e dag dat ze bij Pebbels zonder luier is. De leidsters spreken met de ouders af dat ze Nienke extra zullen laten plassen. Naast de normale verschoonmomenten wordt Nienke na ca. 1,5 uur even mee naar de wc genomen om te kijken of ze moet plassen. Aan het einde van de dag kan ze stralend aan haar ouders vertellen dat ze niet in haar broek heeft geplast.